

*З редакційної
пошти*

Коріння мого родоводу

Далеко не кожен з нас знає про свого діда-прадіда, про рід занять своїх предків, про інших родичів по батьківській і материнській лінії.

Я довго досліджувала свій родовід. Хотілося знати, яка вона, наша сім'я — святиня людського духу, носій прекрасних людських почуттів. Рідні наші — це не тільки охоронці звичаїв і традицій, а наші вихователі, продовжувачі кращих родових набутків. Людина сама по собі смертна, а рід, родина, народ безсмертні.

В результаті копіткої праці я встановила, що моїм пра-пра-прадідом був Остап Бакай, котрий народився в Невіркові. Звідти й довела своє дослідження до сьогоднішніх днів.

Полегшувало цю працю те, що я є членом гуртка «Літописець» у нашій школі, яким керує вчителька В. Г. Герасимчук. Вона сприяє нам у написанні таких робіт, багато в чому допомагає, підказує.

На заняттях гуртка «Літописець» вивчаємо також питання, пов'язані з історією своїх сіл. Під керівництвом Валентини Григорівни я представляла своє дослідження «Село моєї

бабусі» в Малій академії наук. Зараз працюю над роботою «Матіївські урочища». Допомагають у цьому старожили села, зокрема мої прадідусь Микола Іванович і прабабуся Ольга Платонівна.

А ще таку цікаву річ я відкрила для себе. У чоловіків мого роду стрічаються цікаві і маловживані імена Лук'ян, Трохим, Ісаак, Варлам, Кіндрат. Ця традиція продовжується. Наприклад, мого двоюрідного братика назвали Назарієм. Щось подібне й з жіночими іменами.

Я переконана, що краєзнавча робота досить цікава і захоплююча. Вона розширює наші знання про рідний край, нашу малу батьківщину, свою родину, духовно нас збагачує. Людина, яка не знає своїх предків, своєї історії — самотня. Як коріння живить дерево соками землі, так пам'ять про своїх предків, про рідний край не повинна залишати кожного з нас протягом усього життя.

• Оксана ДОВГАЛЕЦЬ,
учениця Малатинської
школи, староста
історико-краєзнавчого
гуртка «Літописець».